

den helt centrale konventionsbestemmelse om, at staterne er forpligtede til udelukkende at tillade anvendelse af narkotika til medicinske og videnskabelige formål. Man vælger også at se bort fra de klare udtalelser fra det FN-organ, der i narkotikakonventionerne er udpeget til at følge staternes overholdelse af konventionerne, INCB.

INCB har ved flere lejligheder mindet om, at staterne kun er berettigede til at tillade brug af narkotika til medicinske og videnskabelige formål, og har klart fastslået, at etablering af fixerum, også af den karakter, der her er tale om, strider imod narkotikakonventionerne.

Vel vidende at nogle få lande har anlagt deres egen afvigende konventionsfortolkning, har INCB fastholdt sine udtalelser og gentaget dem så sent som i den årsrapport, der blev offentliggjort i onsdags.

Det kan måske undre, at forslagsstillerne uden videre undlader at omtale, endsigse forholdet sig til den centrale FN-konventionsbestemmelse og til FN-organets klare udtalelser.

Jeg har ellers så sent som sidste sommer gjort Sundhedsudvalget opmærksom på både bestemmelsen og udtalelserne, og jeg kan heller ikke lade være med at nævne, at netop partierne bag beslutningsforslaget jo på andre på politikområder er overordentlig opmærksomme på Danmarks opfyldelse af internationale forpligtelser og respekt for internationale organer. Men det spiller ingen rolle her, her henviser man til et schweizisk institut for komparativ analyse, eller hvad det nu er, det er, og så er det sådan set ligegyldigt, hvad FN's eget organ mener om denne sag. Her på narkotikaområdet gælder der åbenbart en helt anden standard for, hvad vi skal følge og ikke følge af internationale konventioner.

Kl. 11.55

Forslagsstillerne hævder, at erfaringerne fra andre lande, hvor fixerum er etableret, er positive, men man må vel også sige, at erfaringerne hviler på et forholdsvis spinkelt grundlag. Flere fixerum har kun været i funktion i en begrænset periode, og antallet af fixerum er ganske lille set i forhold til antallet af stofmisbrugere i de lande, det drejer sig om.

I Tyskland er der kun fixerum i 5 af 16 länder, og i hele Australien, som også er fremhævet i bemærkningerne til forslaget, er der kun ét fixerum. Det er derfor et åbent spørgsmål, om de rapporterede erfaringer ville kunne stå for en kritisk efterprøvning foretaget af et uafhængigt internationalt panel.

Men som sagt er det internationale aspekt og konventionsaspektet ikke det, der ligger mig mest på sinde. Det ligger mig mere på sinde, at vi træder, kunne man sige, et trin op på de etiske dilemmaers stige, uden forinden at have gjort os klart, om vi på det niveau, vi befinder os i dag, kan gøre noget mere.

Derfor vil jeg også gerne sige, at når regeringen ikke kan tilslutte sig beslutningsforslaget, er det ikke udtryk for en manglende erkendelse af, at mulighederne for at begrænse skaderne for nogle stofmisbrugere må anses for at være det umiddelbare mål på kort sigt. Regeringen er enig i, at der på trods af en udbygning af behandlingskapaciteten, på trods af regeringens målsætning om behandlingsgaranti fortsat er en gruppe stofmisbrugere med nogle helt særlige behov, som det er vanskeligt at dække. Det er klart, at man over for denne gruppe i første omgang må sætte ind med skadebegrænsende tilbud.

Allerede i dag udgør væresteder, sprøjteprogrammer, metadonbehandling en vigtig del af det samlede tilbud til stofmisbrugere, og som et flertal i ekspertgruppen om indsatsen for de hårdest belastede stofmisbrugere påpegede sidste år, er der jo alternativer til oprettelse af fixerum. Flertallet tillagde det betydelig vægt, at det er bedre at anvende øgede ressourcer til styrkelsen af de eksisterende tilbud.

Regeringens vurdering, sådan som jeg indledningsvis har beskrevet den, ligger altså helt på linje med ekspertgruppens flertals indstilling. Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget her, men vender tilbage hen mod sommerferien med et tværministerielt baseret bud på en samlet handlingsplan til bekæmpelse af stofmisbruket i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Man kan sige, at mange af de ting, som ministeren opremser, i forhold til at man kunne fjerne registreringen og i øvrigt føre kontrol med stofferne og sådan noget, jo ikke ligefrem er noget, som vil gøre ministeren mere venligt stemt over for forslaget, går jeg ud fra. Så på den måde er det jo ikke noget, som gør forslaget nemmere at få igennem i Folketinget, og derfor er der jo ikke nogen grund til at spørge, hvorfor de ting ikke er med.

Det, man i hvert fald kan konstatere, er, at de steder, hvor vi har erfaringer med lignende tilbud, ser man en nedgang i antallet af narkorela-